

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 136.

Femte Session.

82de Møde.

Tirsdagen den 7de Marts.

(Forts.)

Premierministeren (forts.): Derved vilde ogsaa naturligtvis den danske Bestanddeel af denne Fællesforsamling faae en betydelig og til Statsdelenes Folkemængde og øvrige Forhold svarende Indflydelse, saa at jeg ikke seer, hvorledes man her i Danmark kan fra nogen Side have nogen Betænkelighed ved at gjøre de omhandlede Anliggender til Gjenstand for den fælles Lovgivningsmagt. Det forstaaer sig af sig selv, at derved udelukkes ikke enkelte Bestemmelser fra at kunne blive afgjorte med Hensyn til de locale Forhold, saaledes som vi seer, at her i Danmark enkelte Provindser eller Districter ere andre Vilkaar underkastede med Hensyn til Statens Forsvar end de øvrige. Saaledes er Bornholm aldeles undtaget fra den sædvanlige Maade at opfylde Værnepligten paa. Jeg kan altsaa ikke Andet end anbefale dette til § 2 fremsatte Uendringforslag, som ogsaa har været forhandlet i Folkethinget, til Thingets modneste Overveelse og Vedtagelse.

B. Christensen: Ja, naar den høitærede Førsteminister ikke, efter Alt, hvad der er foregaaet i det andet Thing, synes ret at kunne fatte de Betænkeligheder, der fra vor Side maae stille sig iveien for Antagelsen af det Forslag, han har stillet til denne Paragraph, saa vil det jo visstelig være forgiæves for mig at søge at bringe ham til en anden Erkjendelse. Jeg nægter ikke, at det har forekommet mig mere end paafaldende efter denne Sags hele Stilling, at den høitærede Minister, efter hvad der saa stærkt er fremtraadt i det andet Thing, har kunnet komme ogsaa nu, ogsaa i den ellefte

Time, netop med dette Forslag. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, hvad der forøvrigt noksom er udhævet paa et andet Sted, at, naar vi gaae mod det af den høitærede Minister stillede Forslag, da følge vi ligefrem den Lov, som baade fra Ministeriets Side og fra vor Side fortrinnsvis her bør komme i Betragtning, nemlig Hans Majestæts Kundgjørelse af 28de Januar 1852. Denne hjemler udtrykkeligt, at vi holde os paa det Standpunct, at de Anliggender, der have ligget under Justitsministeriet, blive særlige, og det er en Kjendsgjørelse, at dette gælder om de her omhandlede. Ogsaa Traditionen er for os; thi, saa langt vi ville gaae tilbage i Tiden, har hver Landsdeels Bestyrelse behandlet disse Sager hver for sig, og det synes, mere end det er, af Betydning, naar den høitærede Minister lægger Vægt paa, at det fælles Statsraad stod over disse enkelte Landsdeels Bestyrelse; thi ganske vist bleve Sagerne dog i Statsraadet afgjorte for hver Landsdeels Vedkommende efter hvert Collegiums Indstilling, i Regelen idetmindste. I Realiteten er det noksom oplyst, hvor stor Betydning Sagen kan have, og denne Betydning maa for os forøges ved den Betragtning, at vi ikke blot ikke kjende, men heller ikke tør love os Meget af den Fællesforfatning, der er ivente, og at vi navnlig efter de Anskuelser, vi have hørt af den høitærede Krigsministers Mund ved mangfoldige Leiligheder, maae være opfordrede til med samme Omhu at vaage over de mangeartede nationale og materielle Interesser, hvorom der her kan blive Spørgsmaal. Jeg skal indskrænke mig til disse Ord, fordi jeg troer, at, hvad der kan siges om denne Sag, dog ikke vil være Andet end en Gjengivelse af, hvad der er sagt, og fordi jeg nærer det Haab, at det ærede Thing her vil møde